

လမင်းဖောင်ဖောင်

(ပြင်စိုးလွင်)

မဟူရာပုလဲရဲ့
သန်းခေါင်ယံနေ့မင်း

မဟူရာပုလဲရဲ့ သန်းခေါင်ယံနေမင်း (လမင်းမောင်မောင်)နှင့် ပတ်သက်၍

ပြင်ဦးလွင်မြို့မှ စာပေကို နက်ရှိုင်းစွာ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသော စာပေဝါသနာရှင်တစ်ယောက်နှင့် ဆုံစည်းဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုများကို စွဲလမ်းကြောင်း ပြောပါသည်။ ပြင်ဦးလွင်ရောက်လျှင် သူတိုက်မှာ တည်းခိုဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ သူ့မှာ မိဘမရှိ၊ အိမ်ထောင်မရှိ။ သူတစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ကြောင်းနှင့် ကျွန်မက ခွင့်ပြုလျှင် ကွယ်လွန်လေပြီးသော သူ့မိခင်ကိုယ်စား ကျွန်မကို ‘အမေ’ လို့ ခေါ်ပါရစေတဲ့။ မွေးစားသား မွေးစားသမီးဟု သာ ကြားဖူးသော်လည်း ‘မွေးစားအမေ’ ဆိုသည့် ဘွဲ့ကို ကျွန်မ ရရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မိခင်မရှိသော ဆရာဝန်သမီးကလေးများက ကျွန်မကို မွေးစားပြီး ကူညီဆေးကုပေးနေကြတာ ရှိပါသည်။ ယခုအခါ သားတစ်ယောက် အမေအဖြစ် မွေးစားခွင့် တောင်းပြန်သည်။ ထိုစဉ်က လူချင်း မမြင်ဖူးသည့် တိုင် မေတ္တာတရား ချင်းတော့ ချိတ်ဆက်မိပြီ ထင်ပါသည်။

ကျွန်မ သူ့ကို သတိမထားမိခင်မှာ ပင် ကျွန်မ၏ အယ်ဒီတာများက သူ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ကလျာမဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြပြီးသား ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကလောင်နာမည်ကို ဘဝင်မကျသလို ဖြစ်မိသည်။ လမင်းမိုမို ဆိုသော ကလောင်ရှင်က ရှိပြီးသား၊ အောင်မြင်ပြီးသား၊ လူတိုင်း သိပြီးသားမို့ လမင်းမောင်မောင် ဆိုသော ကလောင်နာမည်ကို စိတ်တိုင်းမကျသလို ဖြစ်မိသော်လည်း သူ့နေထိုင်ရာ ဒေသအမည်ကို တွဲဆက်လိုက်

သည့် အခါမှာ တော့ ကွဲလွဲသွားပါ၏။ လမင်းမောင်မောင်(ပြင်ဦးလွင်) တဲ့ ။

သူ့စာ သူ့စကားထဲမှာ ခြံများ စိုက်နေကြောင်း၊ မြေကွက်များ ဝယ်ပြီး တိုက်များ ဆောက်နေကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပြသော ကျူရှင်ဆရာ လည်း ဖြစ်ပါကြောင်း သိရသည့် အတွက် အလုပ်များ ပြီး စီးပွားပြည့်စုံ သူဟု ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည် ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ စွာ ရေးသားနိုင်သောသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပြန်သည် ။

ယခု သူထုတ်ဝေဖို့ အဆင့်သင့်ဖြစ်နေသော ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ပို့ လိုက်ပြီး အမေ အမှာ စာ ရေးပေးပါဟု ဆိုလာသည် ။

အမှာ စာ ဆိုသည် ကလည်း သူများ ခူးပြီးသား၊ ခပ်ပြီးသား ဟင်းလျာကို ပန်းကန်ထဲမှ ဦးဦးဖျားဖျား မြည်းကြည့်ပြီး အရသာ မည် သို့ရှိသည် ဟု ဖော်ပြရသလို ဖြစ်မည် ထင်ပါသည် ။

သူ့ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို ကျေညက်အောင် ဖတ်ရှုကြည့်ပြီးမှ အမှာ စာ ရေးသင့်သော်လည်း ခုအချိန်မှာ ကျန်းမာရေး အလွန်ဆိုးဝါးနေသော ကျွန်မမှာ ဆေးရုံတက်လိုက်၊ ပြန်ဆင်းလိုက်ဖြင့် ရောဂါများ နှင့် လုံး ထွေးခံစားနေရချိန်မို့ ခေတ္တနားပြီးမှ သူ့ဝတ္ထုကို စတင်ဖတ်ရှုလိုက်သည့် အခါမှာ

ကလောင်သစ်တစ်ယောက် ရေးသားသလို စိတ်ထဲရှိသမျှ ရင်ထဲ ခံ စားရသမျှ ချရေးထားတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဝါကျမှား ဖောင်းပွနေခြင်းလည်း မရှိ။ ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်ဖြင့် သူပြောချင်တာကို ထိထိရရှိဖြစ်အောင် ပြောသွားနိုင်သည် ။

စာဖတ်ရှိန်ကျပြီး စာကို ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ ဖတ်နိုင်သော ကျွန်မ တစ်နေ့ တစ်နေ့ နည်းနည်းချင်းပဲ ဖတ်ပြီး တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်

အချိန်ယူရမည်ဟု တွေးထားသော်လည်း သုံးရက်တည်းနှင့် သူ့ဝတ္ထုရှည်ကြီး အပြီးဖတ်ဖြစ်သွားပါသည်။ ။

စာရေးသားခြင်း အတတ်ပညာထဲမှာ ပရိသတ်ကို ဆွဲခေါ်သွားနိုင်သော အရည်အချင်း ရှိရပါမည်။ ဇာတ်သိမ်းကို စာဖတ်သူတို့ မှန်းဆ၍ မရနိုင်အောင် သိမ်မွေ့စွာ ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်စွမ်း ရှိရပါမည်။

ယခု သူ့ဝတ္ထုမှာ ဆွဲဆောင်နိုင်မှု ရာနှုန်းပြည့် မဟုတ်သည့် တိုင် စာဖတ်သူတို့ ငြီးငွေ့သွားစေသော တင်ပြပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝင်စားစေနိုင်သော အရည်အသွေးများ ဖြင့် တည်ဆောက်ထားနိုင်သည် ဟု သုံးသပ်မိပါသည်။ ။

ဇာတ်လမ်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေသော လူငယ်လူပျိုတစ်ယောက်က မွေးကင်းစ ခုနှစ်လသားအရွယ် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ခိုးယူပြီး အတူနေထိုင်သည် ဆိုခြင်းနှင့် ဇာတ်သိမ်းမှာ လှည့်ကွက်များကြောင့် စာဖတ်သူတို့ အနည်းငယ် ရှုပ်ထွေးသွားစေနိုင်ခြင်းဆိုသော ရေးဖွဲ့မှုလောက်သာ ထောက်ပြစရာ ရှိပါသည်။ ဒါကလည်း ကျွန်မ၏ တစ်ယောက်တည်းသော ဝေဖန်ခံစားမှုပါ။ ရေးသူနှင့် ဖတ်သူတို့ ချင်းလည်း နားလည်စွာ ပြေလည်သွားနိုင်ပါလိမ့်မည်။

လုံးချင်းဝတ္ထုအနေနှင့် ယခုပထမဆုံး ထွက်ရှိခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူ့မှာ ရေးသားထားပြီးသား လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် ၈ ပုဒ် ရှိနေပြီဟု လည်း သိရပါသည်။ ။

သူ့ဝတ္ထုတိုများကိုမူ ကလျာ၊ ရွှေအမြူတေနှင့် အခြားသော မဂ္ဂဇင်းများမှာ ပါ တွေ့ရှိနေရပါပြီ။

စာပေဝါသနာကြီးလွန်းစွာ၊ စာပေကို မြတ်နိုးစွာ၊ စာပေကို လေးစား

စွာ စသော စိတ်ဓာတ်များ ဖြင့် ပြုစုနေသော သူ့စာပေများ သည် တိမ်
ကောသွားလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပါ။

စာပေ၊ ပန်းချီ၊ ဂီတ စသော အနုပညာကို ဖန်တီးသူက တစ်ယောက်
တည်း။ သူ့အနုပညာကို ခံစားမည့် သူက အတိုင်းအဆမရှိ။ ကိုယ်ဖန်တီး
သော အနုပညာအားကောင်းလေ ခံစားသူများ လေ ဖြစ်ပါသည် ။ ကိုယ့်
အနုပညာအရည်အသွေး ညံ့လျှင်ဖြင့် အားပေးသူ မရှိသလောက်
ဖြစ်သွားပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အနုပညာစင်မြင့်နှင့် ကြာလေဝေး
လေ ဖြစ်သွားတတ်ပါသည် ။ လမင်းမောင်မောင်၏ ဖန်တီးမှု အနုပညာ
က တိမ်ကောသွားလောက်အောင် မနိမ့်ကျဟု ယူဆမိပါသည် ။ ယခု
တ္ထုကဲ့သို့ပင် စာဖတ်သူများ အတွက် စေတနာထည့်ပြီး ပို၍ ပို၍ ကြိုး
စားပါဟု တိုက်တွန်းချင်ပါသည် ။

ဒေါ်ကလျာ

ဒက်ဒီ

သားက ဒက်ဒီအတွက်

မဟူရာပုလဲကလေးတစ်လုံးဆိုရင်

ဒက်ဒီဟာလည်း သားအတွက်

သန်းခေါင်ယံနေမင်းကြီး တစ်ဆူပါပဲခင်ဗျာ။

ချစ်ဦးမောင်

နီဒါန်း

အပြစ်ကင်းစင်လှတဲ့ မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေးရယ်.....

ကြည်လင်အေးမြလှတဲ့ အပြုံးကလေးရယ်နဲ့

ဖြူဖြူဥဥနုနုကလေး.....။

လူ့လောကထဲကို စတင်ခြေချလာစ ဥမမယ်စာမမြောက်

ကလေးလေးတစ်ယောက် ဘာကိုမှ သိနားလည်ခြင်း မရှိသေးတဲ့

တကယ့် ပီဘီကလေးလေး

ထွေးပိုက်ယုယ ချစ်ကလူကျီစယ်ချင်စရာ အရွယ်ကလေး။

မိခင်ရဲ့ တဒဂံ၊ တစ်ခဏ အမှတ်တမဲ့ကျောခိုင်းမှု.....

ဒါဟာ....

ထာဝရ မမေ့နိုင်တော့မယ့် အခိုက်အတန့်ကလေးပါပဲ....

ဒီမိနစ်ပိုင်းအချိန်ကလေးက အရာရာကို

ပြောင်းလဲသွားစေလောက်တဲ့ အထိ လုံလောက်တဲ့
ကာလတစ်ခုအဖြစ်ကို

ရောက်သွားစေခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာ ပဲ....ထာဝရ အမှတ်တရတွေ

စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်မှုတွေ၊ အနစ်နာခံမှုတွေ၊ ကြေကွဲခြင်းတွေနဲ့ အတူ
ချင်ခြင်းတရားတွေက မယုံနိုင်စရာ အံ့ဩသွားစေလောက်တဲ့

မေတ္တာတရားရဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခုဟာ....

လူသားနှစ်ဦးရဲ့ ကြားမှာ

ပေါ်ထွက်လာစေခဲ့တော့တာပါပဲ.....။

တစ်ယောက်က “မဟူရာပုလဲ”.....

တစ်ယောက်ကတော့

“သန်းခေါင်ယံနေမင်း” ကြီးပေါ့.....။

★

အခန်း (၁)

(က)

ရေပန်းကထွက်ကျလာတဲ့ ရေအေးအေးက ရင်ထဲကအူတွေကိုပါ ဆေးကျောလိုက်နိုင်သလို အရသာမျိုး ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူခံစားမိသလိုပါ။ လပေါင်းများစွာ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကင်းမဲ့နေခဲ့တဲ့ အပြုံးကလေး တစ်ခု အမှတ်မထင် ပေါ်လာနိုင်သေးတာကိုလည်း သူကျေနပ်သလိုလိုရယ်။ ရေပန်းအောက်နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးမှာ သူရဲ့ ဗလာကျင်းခန္ဓာကိုယ်ကို ရေစက်ရေမွှားတွေကြားက သူစိုက်ကြည့်မိတယ်။ ။ ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ ဆပ်ပြာအမြပ်ကလေးတွေက ကြွက်သားတွေနဲ့ ဖုတ်ထစ်နေပြီး မွေးညှင်းနုကလေးတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ ရင်အုံပြင်ကျယ်၊ ဝမ်းဗိုက်၊ ကြွက်သားအဖအထစ်တွေကို ဖြတ်ပြီး ကျစ်လျစ်ပြားချပ်နေတဲ့ ဝမ်းဗိုက်အောက်ပိုင်းအထိ စီးဆင်းနေကြတာကို သူငေးစိုက်ကြည့်နေမိရဲ့ ။

“ကိုသက်ရဲ့ body က သိပ်လှ၊ အရမ်း sexy ဖြစ်တာပဲကွယ်”

တိုးတိုးညင်သာ စကားသံလေးတွေက တောင့်တခြင်း မရှိဘဲ ကြားယောင်လိုက်မိတော့ တစ်ချိန်က ဒီရေချိုးခန်း မှန်ချပ်ကြီးရှေ့မှာ ချစ်ရမ္မက် ကကြိုးမျိုးစုံကို ပူနွေးတဲ့ သွေးများ လှိုက်ဖိုစွာနဲ့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတွေ အကြိမ်ကြိမ်ချရင်း ပျော်ပျော်ကြီး ကခဲ့ကြတဲ့ မြင်ကွင်းက မှန်ချပ်ကြီးပေါ်မှာ ရေးရေးလှလှ ပြန်ပေါ်လာကြပြန်တယ်။ ယောက်ျားပီ

ဝီ အဆီမရှိ ဖုထစ်ကြွရွလှပလွန်းတဲ့ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေကို တစ်ခုခြင်းစီ သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းလှလှနဲ့ ရွရွကလေး တို့ ထိကစားရင်း အာသာမပြေနိုင်စရာ လက်ချောင်းလှလှကလေးများ နဲ့ ဆုပ်နယ်ပွတ်သပ် ဆော့ကစားခဲ့ပုံတွေ.....ခုပဲသူ့သွေးတွေက ပူနွေးလာကြသလိုပါ.....အို.....သွားစမ်း.....ဒီအတွေးတွေ။

မနှစ်မြို့စွာ ခေါင်းကိုရမ်းခါလိုက်တော့ ရေမှုှ်ရေမွှားတွေက ဖြာထွက်သွားကြတယ်။ သူမကို ခေါင်းထဲကရော အသွေးအသားထဲကရော၊ ပြီးတော့ နှလုံးသားထဲကပါ ထုတ်ပယ်ခဲ့ပြီးပြီးပဲဟာ။ ဒါပေမဲ့ မေ့မရနိုင်သေးတာ သူ့ကိုယ်သူ အားမရ။

*

မေရတနာမောင်ဆိုတဲ့ သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ ဆွဲဆောင်မှုပြင်းလှတဲ့ သူမကို စတွေ့လိုက်ချိန်မှာ ပဲ သူ့ရဲ့ နှလုံးသားက အငမ်းမရ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုတစ်ခု တားမရဆီးမနိုင် ဆူပွက်ခဲ့သလို၊ ဦးနှောက်ကလည်း ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲသွားရမယ့် မိန်းမသား၊ သူနဲ့ အတူသားသမီးတွေ ပွားစီးပြီး ပြည့်စုံလှတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို အတူတကွ လက်တွဲတည်ဆောက်သွားရမည့် တစ်ဦးတည်းသော မိန်းမသားပဲလို့ သူဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဇွဲကြီး အချစ်ကြီးတဲ့ သူဟာ သူမရဲ့ အချစ်ကို ရအောင် ယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ၊ ပညာတတ်၊ အပွေအရှုပ်၊ အသောက်အစားကင်းတဲ့ သူ့ကို သူမကလည်း နှလုံးသားခံစားချက်ရော၊ ဦးနှောက်ရဲ့ တွက်ချက်မှုနဲ့ ပါ ရွေးချယ်တာပါလို့ ပွင့်လင်းစွာ ဆိုခဲ့ပါရဲ့ ၊ သူမရဲ့ မိခင် တားဆီးနေတဲ့ ကြားက နှစ်ဦးသဘောတူ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြစဉ် ကာလကတော့ အပျော်ရွှင်ဆုံး နေ့ရက်တွေပေါ့။

ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုး အကြင်လင်မယားဘဝကို အကျဉ်းရုံး တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အစပိုင်း သူမရဲ့ မိခင်က စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ခဲ့သေးတာပါ။ ဘာကြောင့် ဆို အဲဒီအချိန်က သူမက နာမည်ရကာစ မော်ဒယ်လ်၊ ရုပ်ရှင်နယ်ထဲကို ခြေလှမ်းစပြုနေတဲ့ အနာဂတ်ကြယ်တစ်ပွင့်၊ ကြိုးစားနိုင်ရင် အောင်မြင်မှုတွေဆိုတာက ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ပါ။ သူမ ဝါသနာပါရာ အလုပ်ကို သူက မတားမြစ်မပိတ်ပင်ခဲ့ပါဘူး။ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လုပ်ကိုင်ခွင့်ပြုခဲ့လေတော့ ‘Tourist Guide’ ဖြစ်တဲ့ သူနဲ့ သူမ အတူနေရချိန်က များများ စားစား မရှိလှပေမဲ့ နားလည်မှု၊ ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာမှာ လိုအပ်ချက်နဲ့ ပြဿနာဆိုတာ မရှိခဲ့သလောက်၊ သူမရဲ့ စာရိတ္တကို သူယုံကြည်အောင်လည်း သူမက သန့်ရှင်းတည်ငြိမ်စွာ အနုပညာ ခြေလှမ်းတွေကလွဲပြီး တခြားဘာခြေလှမ်းမှ မမှားခဲ့။ နှစ်ဦးသား ဆုံတွေ့ကြချိန်မှာ တော့ အားမရစတမ်း၊ မဝစတမ်း ကြင်နာ၊ ယုယ၊ ပြုစုကြရင်း မမောနိုင်မပန်းနိုင်ချစ်ရမ္မက်ပင်လယ်ပြင်မှာ နှစ်ဦးအတူ ကူးခတ်ခဲ့ကြပါရဲ့ ။ သူခရီးထွက်ရင်တော့ အိမ်ဖော်မိန်းမလျာကလေးနဲ့ သူမ အတူနေခဲ့တယ်။ ရံဖန်ရံခါ သူမရဲ့ မိခင် လာနေတတ်ပါသေးတယ်။ အစပိုင်းမှာ ပြဿနာက သိပ်မကြီးခဲ့။ သူမက သူ့ထက် အချစ်ပင်လယ်မှာ ကူးခတ်ရခြင်းကို တပ်မက်လှသူရယ်ပါ။

“ဒီဆေးတွေ မေ ဆက်မသောက်စေချင်ဘူးကွာ၊ ကျန်းမာရေး ထိမယ်နော်၊ ကိုယ်ဘာ လိုချင်တာလဲဆိုတာ မေလည်း သိရက်နဲ့ ”

အိပ်ရာထက် သူ့လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းအုံးအိပ်ရင်းက ချွဲနဲ့နဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်း သူ့ဝမ်းဗိုက် ကြွက်သားတွေကို ပွတ်သပ်နေရင်းက သူမကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို နှုတ်ခမ်းစူလို့

“စောပါသေးတယ် ကိုသက်ရယ်၊ နောင်နှစ်နှစ်လောက်တော့ စောင့်ကြပါဦး၊ စို့နော်....နော်...နော်လို့မေ့အလုပ်က ခုမှ အရှိန်ရ ကာစ ဖြစ်နေလို့ ပါကွယ်”

သူမရဲ့ ဆံနွယ်တွေထဲ သူ့လက်ချောင်းတွေ ထိုးဖွနေရင်း သူတွေဝေ နေခဲ့မိတယ်။ အရွယ်ရောက်ကတည်းက တောင့်တခဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုကို သူကတော့ အစောတလျင်ပဲ ဖန်တီးချင်နေခဲ့တာပါ။ ဖန်တီးခွင့်လည်း အခုရနေပြီပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ရတဲ့ သူမကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲ စေချင်၊ အချိန်ကာလတစ်ခုကို သည်းခံစောင့်မယ်လေလို့ သာ သူ့ကိုယ် သူ ဆုံးမဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့ပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ သူ့ရည်မှန်းချက်ဆိုတာက ထူးဆန်းလှတဲ့ အရာတော့ မဟုတ်ပါ။ လူ့လောကထဲက သမားရိုးကျ သဘာဝတရားတစ်ခု သက်သက်ရယ်ပါ။ သူ့အတွက်တော့ ကြီးမားပြီး အဖိုးတန်လှတဲ့ အရာဆိုရင် မမှား၊ ဒါကြောင့် ဒီအရာကို လှပနေအောင် သေသေချာချာ စနစ်တကျ ဖန်တီးယူရမည့် အရာတစ်ခုပဲလို့ လည်း သူ့ဘာသာ ခံယူထားခဲ့ပြီးသား။

★

1996 Myanmar Visit Year အကြိုကာလ။

ဆိုတဲ့ ဦးတည်ချက်အောက် 1993-94 နှစ်တွေမှာ ကတည်းက သူတို့ လို ဂိုက်တွေအတွက် အတော်အတန် အလုပ်များ ခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒီအလုပ်ကို နှစ်သက်လွန်းလို့ ၁၀ တန်း အောင်မြင်ပြီးကတည်းက ဂိုက်စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုအောင်မြင်နိုင်ခဲ့ခြင်းက စောစောစီးစီး ကံကောင်းသွားခဲ့ရပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဘွဲ့တစ်ခုရ ရပြီးမှ သာ ဂိုက်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုခွင့်ရှိကြောင်း သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းခဲ့တာကြောင့် ပါ။ တစ်ဦးတည်းသော မြေးအဖြစ်နဲ့ အဘိုးအဘွားတွေရဲ့ အမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံနိုင်ခဲ့

သေးတာကြောင့် ချမ်းသာတဲ့ စာရင်းဝင်ပေမယ့် မြတ်နိုးတဲ့ အလုပ်ကို တော့ အကောင်းဆုံး လုပ်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။

“သုံးလလုပ်ပြီး သုံးနှစ် ထိုင်စားနိုင်တဲ့ လူတွေလေ”

ဒီလို အချို့က သတ်မှတ်ကြ ကျိစယ်တတ်ကြပေမဲ့ သူကတော့ ပြီးလို့ သာ နေခဲ့တာပါ။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်အနှံ့ လိုက်ပါပို့ ဆောင်ပေးရတဲ့ နေ့တွက်ခ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆိုင်တွေကရတဲ့ ရောင်း ရငွေထဲက ကော်မရှင်ခ၊ ဈေးကြီးပေးရတဲ့ ဟိုတယ်မှာ တည်းခွင့်ရပေမယ့် တစ်ချို့က မတည်းဘဲ ဈေးချိုတဲ့ ဟိုတယ်မှာ တည်းပြီး အပိုဝင်ငွေပါ ရနိုင်သေးတာမို့ လက်ဖျား ဒေါ်လာသီးနိုင်ကြတာ သူတို့ ဂိုက်တွေပါပဲ။

ဒီလို အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံမှုတွေက သူ့ရဲ့ အတ္တကို လှုံ့ဆော်ပေး ရာလည်း ရောက်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အင်္ဂလန်တက္ကသိုလ်က ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမများ နဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူအဖွဲ့ကို ဂိုက်လုပ်ရတဲ့ အခေါက် ပုဂံဆည်းဆာအလှ ငေးမောပြီး တည်းခိုရာ သီရိပစ္စယာဟိုတယ်ကို ပြန် ရောက်တော့ မေ့ထဲက ဖုန်းဝင်လာပါတယ်။

“ကိုသက် ရန်ကုန် ဘယ်တော့လောက် ပြန်ရောက်မလဲဟင်”

“နောက် သုံးလေးရက်ဆို ရောက်ပါပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ မေ နေမ ကောင်းဘူးလား”

မေက ဆက်မပြော တုံ့ဆိုင်းနေခဲ့သေးတယ်။

“မေ အခုပဲ ဒေါက်တာကေသို့ဆီက ပြန်လာတာ မေ့မှာ ရှိနေပြီ တဲ့”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဖုန်းပြောရင်း ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်နေတဲ့ သူ့ကို Reception က

ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ သူ့ရဲ့ ဧည့်သည် တွေက ပြုံးကြည့်နေကြလေရဲ့ ။

“မေ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်နော်။ ကိုယ်အမြန်ဆုံး ပြန်လာမယ်နော်”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုသက် ပြန်လာမှ ပဲ မေ . . . အဲလေ မေ စောင့်နေမယ်နော် ကိုသက်”

ဖုန်းချပြီး ဧည့်သည် တွေကြား ဝင်ထိုင်တော့....

“Good news, isn't it?”

(သတင်းကောင်း မဟုတ်လား)

“yes ... yes.. I'm going to be a father”

(ဟုတ်ကဲ့.... ကျွန်တော် ဖခင်ဖြစ်တော့မှာ လေ)

အားလုံးက သူ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတယ် ‘Congratulation’ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ခြင်း ထပ်လို့ ပါပဲ။

သူကတော့ ပျော်လွန်းလို့ လေထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရသလို ခံစားမှုတွေနဲ့ တသိမ့်သိမ့် တလှုပ်လှုပ်။ ရန်ကုန်ကို ချက်ချင်းထပြန်ချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ရခက်လှပါတော့။

*

“ဟဲ့ အထုပ်အပိုးတွေ များ လှချေလား မောင်သက်ရဲ့ ဘာတွေလဲ”

တံခါးပွင့်လာတော့ ယောက္ခမ ဒေါ်မေချိုမျက်နှာက အရင်ဆီးကြိုနေလျက် အထုပ်အပိုးတွေကို တိုက်ထဲသွင်းရင်း

“ကလေးပစ္စည်းတွေပါ အန်တီချို အစုံပါပဲ”

မေ့တပည့်အခြောက်ကလေး သူသူက ပစ္စည်းတွေ ကူသိမ်းပေးတော့ ဒေါ်မေချိုက မဲ့ကာရွဲ့ကာ လုပ်နေတာကို မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး မေရှိရာ အိပ်ခန်းထဲ တန်းဝင်လာခဲ့တယ်။ မေက ဝေခွဲရခက်နေတဲ့ ပုံ။

“နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား မေ ခေါင်းမူးတာ အန်တာ ဖြစ်သေးလား။”

“ဟင့်အင်း ကောင်းပါတယ် ကိုသက်ရယ်၊ မေ ဆေးတွေ ဂရုတစိုက် သောက်နေပါရက်နဲ့ ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်လာသေးတယ် ကိုသက်ရယ်”

“မေရယ် ရထိုက်လို့ လို့ သဘောထားရမှာ ပေါ့၊ နတ်တွေက ပို့ပေးတာ ဖြစ်မှာ ပါပဲကွာ၊ ကိုယ်တော့ အရမ်းဝမ်းသာတယ် မေ၊ နောက် ‘Tour’ ခရီးစဉ်တစ်ခုကိုတောင် ကိုယ်ငြင်းခဲ့တယ်”

မေက သက်ဦးမောင်ကို ကရုဏာသက်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်လို့ ။

“ဟင်း ကိုသက်ကတစ်မျိုး၊ မေက စိတ်ပျက်နေတာ”

“ဘာ.....ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေရာ”

“စောလွန်းနေတယ်လေ၊ ဒီမှာ ကိုသက် နောက် ၃-၄ လဆိုရင် စူပါမင်းသားနဲ့ ကားကြီးရိုက်ရတော့မှာ ကားကလည်း ၆-လ၊ ၁ နှစ် အချိန်ယူပြီး သေသေချာချာ ရိုက်ကြရမှာ ကိုသက်ရဲ့ ၊ မေ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ....ဟင်”

“ကိုယ်ဝန်နဲ့ ရိုက်ရရင်ရိုက်၊ မရရင် မရိုက်နဲ့ ပေါ့၊ တားဆီးထားတဲ့ ကြားက ရလာတာကို ကိုယ်တို့ ပိုပြီး တန်ဖိုးထားရမှာ ပေါ့၊ မွေးပြီး ဆက်ရိုက်လို့ လည်း ရသားပဲဟာနော် မေ ဒီကားရိုက်ရမှ ပိုက်ဆံရမှာ မှ မဟုတ်ဘဲဟာ”

မေ့ပါးပြင်ကို ခပ်ဖွဖွလေးနမ်းရင်း ပြောမိပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ တော့ တ

စံခုခု ခိုးလို့ ခုလု ဖြစ်နေမိသလိုလို ထင်နေမိသလိုလိုပါ။

“မေ ငွေဆိုတာထက် ဝါသနာပါရာကို အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားကြ ည့်ချင်တာပါ ကိုသက်ရယ်၊ ပြီးတော့ မေတို့ မှာ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိ ပါသေးတယ်ကွယ်၊ ကိုသက်က ၂၄၊ မေက ၂၂ ပဲ ရှိသေးတာပဲ”

ခုတင်ပေါ် ပက်လက်လှန်လှဲချလိုက်ပြီး မျက်နှာကျက်ဖြူဖြူကို အမိ ပွားယံမဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ သူ့စိတ်က ဘူးဆို ဖယုံမသီးတတ်၊ မေက ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းမှီရင်း။

“မေ့ကို နားလည်ပေးပါ ကိုသက်ရယ်၊ ကိုသက်ကို ဘာမှ အသိမပေး မတိုင်ပင်ဘဲလုပ်ရင် ရပေမဲ့ မမျှတဘူးထင်လို့ ကိုသက်ကို အသိပေးရ တာပါ၊ ဒါကို မေတို့ ဖယ်ထုတ်လိုက်ကြရအောင်နော်....နော် ကိုသက်”

ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး မေ့မျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း .

...

“တော်တော့ မေ၊ ဒီမျိုးဆက်ဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လောက်ထိ အဓိပ္ပာယ်လေးနက်သလဲဆိုတာ မေသိပါတယ်၊ မင်း လုံးဝ ဖျက်လိုဖျက် ဆီးလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့ ၊ ကိုယ်ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး သတိပေးခြင်းပဲ ”

လေသံမာမာနဲ့ မပြောစဖူးပြောဆိုပြီး ရေချိုးခန်းဝင်သွားတဲ့ သမက် ကို ဒေါ်မေချိုက မျက်စောင်းလှမ်းခဲလိုက်သေးတာကို သူ မသိချင်ဟန် ဆောင်နေခဲ့လိုက်ပါတယ်။ သူ့ရင်ထဲ အဲဒီကတည်းက ပူနေခဲ့ရတာ ချိုး တဲ့ ရေ၊ သောက်တဲ့ ရေတောင် အေးတယ်လို့ မထင်မှတ်မိတဲ့ အထိပါပဲ။

*

တကယ်ဆိုရင် ဒီအပိုင်းကို သူဆက်ပြီးတွေးဖို့ ရာ စိတ်မခိုင်ပါ။ ဒီအ

ခန်း ဒီကဏ္ဍ သူ့ဘဝထဲကနေ ဖြတ်တောက်ဖယ်ထုတ်လို့ ရရင် သိပ်
ကောင်းမှာ ပဲလို့ တွေးမိတာ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ အရာ
ရာလွန်ခဲ့ပြီ။ သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံး ရက်ရက်စက်စက် ချေမှုဖျက်
ဆီးခြင်း ခံခဲ့ရပါပြီ။ ရေချိုးခန်းထဲကထွက် ရေချိုးပြီးဝတ်တဲ့ အင်္ကျီရှည်
(Bathrobe) ကိုဝတ်၊ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်သူ သေသေချာချာ စစ်
ဆေးကြည့်မိတယ်။ မျက်ဝန်းအရောင်တွေ ပြန်လင်းလက်လာကြတာ
သူကျေနပ်တယ်။ လှိုင်းတွန့်ဆံပင်တွေကို နောက်လှန်ပြီးလိုက်ပြီးမှ ရှေ့
ပိုင်း ဆံနွယ်တွေကို နဖူးပေါ် ဝှေ့ချလိုက်တယ်။ Hair Spray ဖျန်းပြီး ခန္ဓာ
ကိုယ်အနံ့ Denin body Spray ဖျန်းဆွတ်လိုက်တော့ လန်းဆန်းတဲ့
အနံ့က တသင်းသင်း။ Bath robe ကို ခွာချလိုက်ပြီး အတွင်းခံဘောင်းဘီ
ဝတ်၊ ဂျင်းအပြာကောက်စွပ်၊ စပို့ရှပ်ဖြူနက်စင်း ဝတ်လိုက်တော့ သူ့ပုံစံ
က တကယ့်ကို ဘိုဆန်ဆန် ချောမောသွားတယ် ထင်မိသေးတယ်လေ။
ဒီသွင်ပြင်ကိုပဲ မေက ရူးရူးမူးမူး တပ်တပ်မက်မက် ချစ်ခဲ့တာပဲ
မဟုတ်ပါလား။ သူ ယဲ့ယဲ့ပြီးလိုက်မိသေးရဲ့ ။ သူမရဲ့ အစွန်းရောက် အနု
ပညာအတ္တကသာ သူ့ရဲ့ ကာလရှည်ကြာ တောင့်တခဲ့ရတဲ့ ရည်မှန်းချက်
ကို ဖျက်ဆီးခဲ့ခြင်းသာပါ။ ဒါကြောင့် လည်း သူ့ကိုယ်သူ အရှုံးကြီးရှုံးသူ
အဖြစ်နဲ့ အရာရာ တစ်စစ တစ်ခုစီ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးခဲ့ပြီဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ရက်
ပေါင်းများစွာ အထီးကျန်ဆန်ဆန် နေခဲ့မိတာပါ။ ဟော ဒီစိတ်ကပဲ
အတိတ်ဆီ ပြန်ပြေးသွားပြန်ပါပြီကော။

*

အဲဒီနေ့က မေရဲ့ စိတ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘာဝရှိတဲ့ မိန်းမလှတစ်
ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ သတိပြုခဲ့မိတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲက က
လေးပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်မှာ သူကလေးပုခက် ဝင်ဝယ်ချိန်မှာ စတင်
တွေ့ခဲ့ရခြင်းပါ။ ဘေးမှာ သူမရဲ့ အမျိုးသားက ကပ်ပါလျက်၊ ဒါပေမဲ့ အ

ချင်းများ နေကြတဲ့ ပုံ၊ မြန်မာဆန်ဆန် ကျက်သရေရှိလှတဲ့ အဲဒီ မိန်းမလှက ဘိုလိုတော့ အတော်ကျွမ်းတာ သေချာတယ်။ ဘေးက ယောက်ျားဖြစ်သူနဲ့ စကားများ နေတာ မြန်မာလို မဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်လို တစ်ပါးသူ မသိစေချင်တဲ့ ကိစ္စရပ်ဖြစ်တာမို့ အင်္ဂလိပ်လို ငြင်းခုံနေကြပေမဲ့ သက်ဦးမောင်ကတော့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်လိုက်မိပါတယ်။

“sex ...sex ...sex That’s all you think about Jimmy? humn”It’s so disgusting, I can’t believe you, you better drop that ruthless Idea

“ရှင် စဉ်းစားသမျှက လိင်ကိစ္စပဲလားဟင်၊ တကယ်ကျက်သရေမဲ့တယ်၊ မယုံနိုင်အောင်ဘဲ၊ အဲလို ရက်စက်တဲ့ စိတ်ကူး ရှင် ရပ်ရင်ကောင်းမယ်”

ဂျင်မီဆိုတဲ့ အမည်ကြောင့် မသိမသာ ငဲ့စောင်းကြည့်မိတော့မှ တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွေမှာ မိန်းကလေးတွေကို ချစ်တမ်းကစားပြီး ပစ်ထားတတ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာရဲ့ အရှင်သခင် ဂျင်မီပါလားဆိုတာ သူမှတ်မိလိုက်နိုင်ပါတယ်။ နယ်ဘက်က ကျောင်းသူတစ်ချို့ဆိုရင် ဂျင်မီရဲ့ ချေမှုဖျက်ဆီးခြင်းခံရ အသည်းကွဲခဲ့ကြရပြီး ကျောင်းထွက်သွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရန်တွေ့နေတဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ ဂျင်မီနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မြန်မာဆန်ဆန် ဣန္ဒြေရရနဲ့ လှပနေတာ သတိပြုမိလိုက်ပြီး မေရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ အလှနဲ့ သူယှဉ်ကြည့်နေမိခဲ့သေးတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးမှာ အမှန်တရားကို မကြောက်ရွံ့တတ်တဲ့ စိတ်သဘောတွေ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရသလိုပါ။

“Mya, why don’t we just wait next 2 or 3 years, Come on, I’m feeling, it’s just too soon to have and I... and I’m not ready yet to

be a father Ok?”

(၂ နှစ်၊ ၃ နှစ် စောင့်ပါဦးလား မြရာ၊ လုပ်ပါ၊ စောလွန်းနေလို့ ပါ။ ဖခင်ဖြစ်ဖို့ ကိုယ် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူးကွာ)

ဂျင်မီက မြဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ ဘေးက တတွတ်တွတ် တောင်းဆိုနေတာ အမြင်ကတ်လွန်းလို့ ဆွဲထိုးချင်စိတ်ကို ဇွတ်ထိန်းနေမိတယ်။ အမျိုးသမီးက....

“you should had though of it, since the wedding day, we have everything to rise a child, I’m ready to be a mother even if you are not, OK fine, don’t worry, I’d do everything for it”

နားထောင်ရင်း သူသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ၊ အမျိုးသမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ သေချာသွားပြီ၊ ကလေးပုခက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်ကိုင်ရင်း မသိမသာ နားစွင့်ရင်း အကဲခတ်နေမိတယ်။ ဂျင်မီက....

“If you can’t get rid of it, I’m sure you won’t up set and mad at me about my own sex-life”

(မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ နေ့ကတည်းက ရှင် ဒါကို စဉ်းစားခဲ့သင့်တာ၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးမြူဖို့ ရာ အကုန်အဆင်သင့် ရှိပြီးသား၊ ရှင်မဖြစ်လည်း ကျွန်မကတော့ မိခင်ဖြစ်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ၊ ဘာမှ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်မပဲ အကုန်လုံး ရင်ဆိုင်သွားမယ်)

“what?”

“မင်း ဖယ်ထုတ်မပစ်ရင်တော့ ငါ့ကိုယ်ပိုင် လိင်ကိစ္စနဲ့ ဝတ်သက်ရင်တော့ မင်း စိတ်မပျက်ဘူးလို့ ငါ သေချာနေတယ်နော်”

အံ့ဩစက်ဆုပ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ အမျိုးသမီးက ဂျင်မီကို ကြည့်နေတာနဲ့

အမျှ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဂျင်မီ မျက်ခွက်ကို စိတ်ကူးနဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးနေမိတော့တယ်။ အမျိုးသမီးက ဘာမှ ဆက်မပြောလိုတော့တဲ့ ဟန်နဲ့ ဟိုသည် လှမ်းကြည့်တော့ သူနဲ့ မျက်လုံးချင်း ခဏဆုံမိကြပါတယ်။

“OK, it's up to you Jimmy”

(အဲဒါ ရှင့်သဘောပါပဲ)

“Fine, Excuse me, I have to go to hospital. I have an appointment with doctor OK?”

(ဆေးရုံသွားရဦးမယ်၊ ဆရာဝန်နဲ့ ချိန်းထားတယ်)

“OK!”

ဂျင်မီ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားတော့မှ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အိမ်ဖော်ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ မိန်းကလေးက မြဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနား ရောက်လာပါတော့တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တော့ မေနဲ့ ဒီအမျိုးသမီး ဂျင်မီနဲ့ သူ နေရာချင်းသာလဲလို့ ရရင် လဲချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်နေခဲ့တော့တာပါ။ ပုခက်တစ်ခုဝယ်ပြီး အိမ်ကိုရောက်ရင် မေ့ကို ပြောပြမယ်လို့ စိတ်ကူးမိသေးတယ်။ ဂျင်မီက တက္ကသိုလ်မှာ မေ့ကို ကြိုးစားခဲ့ဖူးသေးတာပေါ့။ မေကတော့ သူ့ကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့တာ အဲဒီတုန်းက ဝမ်းလည်း သာကျေးဇူးလည်း တင်မိခဲ့သေး။

★

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်မေချိုက သမီးဖြစ်သူကို တီးတိုးစကားတွေမှာ ပြီး သူ့ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ် ပြန်သွားတယ်။ တစ်ခုခုကိုလည်း မလုံမလဲ ဖြစ်နေတဲ့ ဟန် အိပ်ရာထက် နွမ်းလျပျော့ခွေ

လဲလျောင်းနေတဲ့ မေ့အနားကို သူသွားပြီး နဖူးပြင် ပါးပြင်တွေကို ကိုင်စမ်းရင်း

“နေကောင်းရဲ့ လား မေ၊ ဆေးတွေကော သောက်ရဲ့ လား”

မေက သူမေးတာ မဖြေ။ ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေတဲ့ ပုံ၊ မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်းလှ။

“ပိုက်ဆံအကုန်ခံလို့ ကိုသက်ရယ်”

“ကုန်တော့ ဘာဖြစ်လဲ မေရာ၊ နောက်လည်း ဝယ်ရမှာ ပဲ အဆင်သင့်ဖြစ်တာပေါ့”

မေက ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်ပဲ ထထိုင်လိုက်တယ်၊ သူမ မျက်နှာက ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှည်တော့တဲ့ ပုံ။

“သေချင်တယ် ကိုသက်ရယ် ... ဒီမှာ ဝေဒနာခံရတာက တစ်မျိုး”

“ဟ ဘာလို့ သေချင်ရမှာ လဲ... ဝေဒနာကလည်း ခဏပါကွာ..... ဒါ သဘာဝပဲဟာကို”

“ရှင်ကလည်း သဘောကိုမပေါက်ဘူး၊ ရှင့်ကလေးပစ္စည်းတွေ ဆိုင်သာ ပြန်ပို့လိုက်တော့”

“ဘာ... မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်”

မေက ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သလို၊ သူကတော့ ကြောင်သွားပြီး အံ့ဩလို့ ဆက်ပြောလိုက်တဲ့ မေ့ရဲ့ စကားတွေကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ သူ့ခေါင်း ရှစ်စိပ်ခွဲတာ ခံလိုက်ရသလို၊ ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျပြီး သူ့ကို ဖိထားတာခံရသလိုလို တုန်လှုပ်မှုတွေနဲ့ သူ့အသည်းတွေရော ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးရော တစ်စစီ လွင့်စင်ကုန်ကြရပါပြီ။

“မရှိတော့ဘူး. . . . မရှိတော့ဘူး မနွေကပဲ abortion (ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချခြင်း) လုပ်လိုက်ပြီ သိရဲ့ လား”

“ဘာ...ဘာ...မင်း မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်”

မေဟာ သူနဲ့ ဟိုးအဝေးကြီးကို ရွှေ့သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ သွေးပျက်ခြင်းနဲ့ အပြိုင် ဒေါသမုန်တိုင်းက ကပ်ပါလာတော့ မေက သူ့ကို ဘီလူးသရဲတစ်ကောင်ကို မြင်ရသလို အကြည့်နဲ့ ထိတ်လန့်နေခဲ့လေရဲ့ ။

“မင်း မင်း ငါ ငါ ဒီပုခက်ကို ဆင်တော့မလို့ ကွ ဟာ . . . မင်းမိန်းမယုတ်ပဲ၊ အယုတ်တမာမပဲ မင်း သွေးစွန်းသွားပြီ သိရဲ့ လား ကဲကွာ...ကွဲကွာ...”

ဒီတဒင်္ဂမှာ မေ့ကို အပိုင်းပိုင်းအထစ်ထစ် ခုတ်ထစ်သတ်ပစ်ချင်စိတ်တွေနဲ့ တွေ့ကရာ မြင်ကရာတွေကို ရိုက်ခွဲလွှင့်ပစ်နေမိတော့တယ်။ မေကတော့ ကြောက်လွန်းလို့ ကြက်သေသေ ငေးငိုင်ကြည့်နေခဲ့မိရှာတယ်။ နံရံကို လက်သီးနဲ့ ထိုး၊ ခေါင်းနဲ့ တောင့်၊ သွေးတွေလည်း ယိုစီးလို့ ။

“မင်း ထွက်သွား ထွက်သွား၊ ငါ့ရှေ့က ခုထွက်သွား၊ မင်းကို ငါသတ်မိတော့မယ် မိန်းမယုတ် မင်းကို ငါမုန်းတယ်... မုန်းတယ်...”

မေ ဘယ်လို ပြေးထွက်သွားသလဲ သူမမှတ်မိတော့။ ကြမ်းပြင်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ လဲလျောင်းနေခဲ့မိတယ် ဆိုတာလည်း မသိတော့။ ပစ္စည်းဖရိဖရဲတွေကြားမှာ မျက်ရည်အရွှဲသားနဲ့ လှဲနေခဲ့မိတယ်။ အာရုံထဲမှာ ကြိုးစားပုံဖော်ခဲ့တဲ့ ရင်သွေးရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်လည်း ကွယ်ပျောက်၊ စိတ်တွေလည်း နောက်ကျီ၊ ရင်ထဲမှာ မချိတင်ကဲနဲ့ မသောက်ဖူးတဲ့ အရက်တွေ မူးအောင်သောက်ရင်း လူရော စိတ်ပါ ချာချာလည်အောင် ခံစားနေခဲ့ရပါတော့တယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ့နှလုံးသားမှာ သန္ဓေတည်ခဲ့တဲ့ ရည်မှန်းချက်ကြီးက ခုတော့ ဖြိုဖျက်ခြင်း ခံလိုက်ရပါပြီ။ သာယာတဲ့ ဘဝတစ်ခု၊ အိမ်ထောင်တစ်ခု၊ ဇနီးမယားအပေါ် ကြင်နာတဲ့ညှာတဲ့ လင်သားအဖြစ်နဲ့ အတူ သားသမီးအပေါ်မှာ တာဝန်ဝတ္တရားကျေပွန်တဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ဖြစ်ရေး အိပ်မက်က သဲကန္တာရထဲ ကျဆင်းသွားတဲ့ ရေတစ်ပေါက်ပမာ ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီလေ။

“မိန်းမယုတ်... မုန်းတယ်... မုန်းတယ်... မင်းကို မုန်းတယ်”

မူးမူးရူးရူး ပြောနေခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ စကားတွေကိုတော့ မေ မကြားနိုင်တော့ပါဘူး။ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာကြာ သူ လေနေခဲ့မိတော့တယ်။

အတိတ်ကာလထဲကနေ စိတ်အာရုံတွေကို စုစည်းမိတော့ မျက်နှာမှ မျက်ရည်တွေ စိမ့်လို့ ပါ။ ဆုံးရှုံးမှုဝေဒနာက အကင်းမသေသေး။ မှန်ထဲက ပုံရိပ်ကို သူ ပြန်ပြီးပြလိုက်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီကရှေ့ ကြေကွဲခြင်းနိဂုံး ရောက်လှပြီ။ သူ့ရဲ့ စီမံကိန်းအသစ်တစ်ခု စတင်ဖို့ ကြိုးစားရတော့မယ်လေ။ စားပွဲပေါ်က ကားသေ့ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အိမ်က ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက ပေါ့ပါးသွက်လက်လို့ နေပြီပဲ။ မေ့ရဲ့ တောင်းပန်မှုကို အကြိမ်ကြိမ် ပယ်ချခဲ့ပြီး နှစ်ဦးသဘောတူ ပြတ်စဲခဲ့ကြပြီးနောက်ပိုင်း မေက သူမ မိခင်နဲ့ ပြန်နေ၊ သူက သူတိုက်ခန်းမှာ ပဲ တစ်ကိုယ်တည်း ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့တော့တာပါ။ မေနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ခေါင်းထဲက ထုတ်၊ အလုပ်ကလည်း ထွက် ဘဝတစ်ခုအတွက်၊ မဟုတ်သေး၊ ဘဝနှစ်ခုအတွက် သူ့စီမံကိန်းချနေခဲ့တာ လအတော်ကြာခဲ့ပြီ။

ကားနှစ်စီးကို မန္တလေးမှာ ဝယ်၊ တစ်စီးကို ရန်ကုန်မှာ ထား တစ်စီးကိုတော့ တောင်ပေါ်မြို့ကလေးမှာ ထားခဲ့တယ်။ တောင်လှေကား၊

စခန်းသာ၊ ပန်းမြို့တော်၊ မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)စတဲ့ အမည်မျိုးစုံနဲ့ အေးချမ်းသာယာလှပတဲ့ ပြင်ဦးလွင်မြို့ကလေးရှိ သူဝယ်ယူထားခဲ့တဲ့ ကော်ဖီခြံမှာ မန္တလေးကမိတ်ဆွေ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တစ်ဦးရဲ့ အကူအညီနဲ့ အဆောက်အအုံ ဆောက်စေခဲ့ပြီးပြီ။ ရံခါ မကြာမကြာ ညအိပ်ညနေ သွားရောက် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီလို တွေ အကွက်ချ စီမံရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းက သူ့မှာ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိနေခဲ့ပြီးပြီလေ။

★

မြမြဝေက မျိုးရိုးကောင်း ပညာတတ် အလယ်တန်းပြဆရာမ၊ ဖခင်အရာရှိ ကွယ်လွန်ပြီး မိခင် ဒေါ်ခင်ဝေနဲ့ အတူနေကာ မိခင်ဖြစ်သူ စိတ်ချမ်းသာရေး ရှေ့ရှုလို့ ဂျင်မီနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်း၊ ဂျင်မီဘက်က ပွေ့ရှုပ်တဲ့ သားကို မြမြဝေလို မိန်းကလေးကသာ ခြေငြိမ်အောင်ထိန်းနိုင်မယ်လို့ တွက်ဆသလို၊ ဒေါ်ခင်ဝေဘက်ကလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်းတဲ့ ဂျင်မီကို သားမက်တော်ချင်လေတော့ လူကြီးချင်း ခင်မင်မှုအပေါ် အခြေခံပြီး ဆွေမျိုးစပ်ခဲ့ကြခြင်းသာ။

မြမြဝေက မြန်မာမိန်းကလေးပီသသူ။ ဂျင်မီကို မငြင်းခဲ့။ အိမ်ထောင်ကျလာတော့လည်း မယားဝတ္တရား ကျေပွန်အောင် ကြိုးစားပြီး ဂျင်မီကို ထိန်းပေမဲ့ မရ။ ဖခင်စိတ်ဝင်လာရင် ခြေငြိမ်နိုင်မယ် တွက်ဆခဲ့တာလည်း မှားခဲ့ပြီ။ ဂျင်မီ အချိုးမပြောင်းလာ။ ဒါပေမဲ့ ဂျင်မီက မြမြဝေတို့ သားအမိကို လိုလေသေးမရှိစေရ။ နဂိုကတည်းက ရွှေတောင်ကြားလမ်းမှာ အခြေအနေရှိပြီးသား သားအမိပေမို့ ပိုလို့ ပြည့်စုံသွားရပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကတော့ တစ်နေ့ရွှေ၊ တစ်နေ့ငွေ ဆိုသလိုပါပဲ။ ဂျင်မီ ပွေ့ရှုပ်ပုံကလည်း လူကုန်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မမြင်ချင် မကြားချင် အဆုံး။ ဒီ

အချက်အလက်တွေတင်မက မြမြဝေ ဝမ်းဗိုက်ထဲက သန္ဓေသားလောင်းက ယောက်ျားကလေး ဆိုတာရယ်၊ ဘယ် “OG” နဲ့ ဘယ်ဆေးခန်းမှာ ပြတာအဆုံး သက်ဦးမောင် စုံစမ်းသိရှိခဲ့ပြီးပါပြီ။ မိဘပိုင် “Export & Import” ကုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်တာဖြစ်သူ ဂျင်မီရဲ့ ခြေရှုပ်သတင်းတွေကို စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ရသလောက် မြမြဝေကို ကရုဏာသက်ရင်း၊ လူလောကထဲရောက်လာမည့် ကလေး မသာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ မြေစာပင်ဘဝရောက်တော့မှာ ကို မဆီမဆိုင် သူစိုးရိမ်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

သူ့စိတ်ကူးရိုင်းရိုင်းကို နောက်ဆုတ်ဖို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးလို့ မရနိုင်တော့တာကတော့ သူ့ရဲ့ စိတ္တဇလို့ သာ ထားလိုက်တော့မယ်လေ။ ရက်ခြားဆိုသလို မြမြဝေတို့ လမ်းထဲရောက်၊ စတိုးဆိုင်ကို ဈေးလာဝယ်တတ်တဲ့ အိမ်ဖော်မလေးဆီကလည်း သတင်းတစ်ချို့ နားမထောင်ဘဲ ရနေခဲ့တော့ စတိုးဆိုင်ကို မကြာခဏ ဝင်ဝယ်တတ်တဲ့ သူ့အတွက် ပိုလို့ အဆင်ပြေခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို နောက်မဆုတ်ချင်တော့ပါ။ ဒါဟာ သူ့ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းစီမံကိန်းတစ်ခုလို့ သူ ယူဆထားလိုက်ပြီလေ။

*

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက် . . .”

အချိန်က ညနေစောင်း ဆည်းဆာအချိန်။ ဘယ်သူပါလိမ့် သူ့အိမ်ကို ဧည့်သည် တွေဘာတွေ လာလေ့မရှိပါ။ သူက မိတ်ဆွေများများ မရှိတဲ့သူ။ ဝါသနာစရိုက်တူသူ မဟုတ်ရင် သူက မပေါင်း၊ ဒီတော့ တစ်ယောက်တည်းလိုသာ နေတတ်ခဲ့သူ။

တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ သူ၊ ဆည်းဆာရောင်နောက်ခံမှာ အနီရဲရဲ ဝမ်းဆက်နဲ့ ရှုတင်က ပြန်လာဟန်တူတဲ့ ‘မေ

ရတနာမောင်'။ စူးရဲလှတဲ့ အလှမှာ ကလူမြူဆွယ်ဟန်အပြည့်နဲ့ ခပ်ညှို့ ညှို့ ပြုံးလို့ ရယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ရင်မခုန်တတ်တော့။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘာကိစ္စ”

“အလည်လာတာလေ၊ မဝင်ခိုင်းတော့ဘူးလား ကိုသက်ရယ်”

အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူမရဲက အနီရောင်ကားလေးက လမ်းရဲ့ ညာဘက်မှာ ကပ်ရပ်ထားလျက်။ သူနောက်ဆုတ်ပေးတော့ သူမက အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လာခဲ့ပြီး ဆိုဖာမှာ လှလှပပ ဝင်ထိုင်ပြီးတော့ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်လို့ ပါ။

“ကိုသက် မေ့ကို တစ်ခါတလေတော့ သတိရမှာ ပါ”

သူ ဘာမှ မဖြေမိ။ ငြိမ်သက်နေလိုက်တယ်။ သူမရဲ့ အောင်မြင်မှု သတင်းတွေကတော့ ချီးကျူးစရာပါ။ ဒါပေမဲ့ သွေးစွန်းတဲ့ အောင်မြင်မှုလို့ သူက ခံယူထားခဲ့ပြီးပြီ။ မေက စိတ်မရှည်သလို ထ လာပြီး သူနဲ့ ရင်ချင်း ကပ် လာရပ်လာပါတယ်။

“အထူးသဖြင့် ရေချိုးခန်းဝင်တဲ့ အချိန်မှာ ပေါ့၊ ဟင် . . .”

သူ့အင်္ကျီထဲ လက်နှိုက်၊ သူ့ရင်ဘတ် ဝမ်းဗိုက်ကြွက်သားတွေကို ပွတ်သပ်ရင်း သူမလက်ချောင်းတွေက အောက်ပိုင်းထိ ဖုဖုရွရွ လှုပ်ရှားလာကြတယ်။ သူက ကျောက်ရပ်လိုသာ။

“ကိုသက် အသွေးအသားတွေ ဒီလောက်ပဲ အေးစက်ကုန်ကြပြီလား ဟင်၊ မေ့ရဲ့ အနုပညာအတ္တက အစွန်းရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မေသိရပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေလေ ကိုသက်ကလွဲလို့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ရင်ခုန်လို့ မရဘူး၊ ဘယ်တော့မှ လဲ ရင်မခုန်စေရဘူး၊ ကိုသက် ခွင့်လွှတ်လာတဲ့ အထိ မေ စောင့်နေမယ်ဆိုတာ ယုံပါနော်၊ ကိုသက်ပဲ မေ့အချစ်

တွေကို အပိုင်သိမ်းခဲ့ပြီးပြီလေ၊ ခုတော့ မေ့ကို ခဏကလေးတောင် မပိုင် ဆိုင်ချင်တော့ဘူးလားဟင်၊ ဟိုတုန်းကလို မေ ချစ်ပေးမယ်လေ... နော် ”

ရင်ချင်းထိစပ် လာပြီး သူ့ရဲ့ လက်တွေကို သူမရဲ့ တင်ပါးပေါ် ဆွဲတင် လိုက်ပြီး သူမရဲ့ လက်နှစ်ချောင်းက သူ့ရဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီကြယ်သီးကို ခပ်သွက်သွက် ဆွဲဖြုတ်လိုက်အပြီးမှာ သူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး မေ့ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တယ်။ ဘောင်းဘီကြယ်သီးကို ပြန်တပ်လိုက်ရင်း လဲကျသွားတဲ့ မေ့ကို စေ့စေ့ကြည့်လို့...။

“မင်းပြန်တော့ မေ ငါ့ဘဝကို မင်းသတ်ခဲ့သလို မင်းကိုလည်း ငါ့ဘဝ ထဲ အသွေးအသားထဲက ထုတ်လိုက်ပြီးပြီ၊ ယောက်ျားဟောင်းနဲ့ သွေး သားသောင်းကြမ်းတယ် လို့ ဝိုင်းရေးတာ ခံနေရဦးမယ်၊ မမှောင်ခင်ပြန်၊ နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့ ”

မေက ထရပ်လိုက်ပြီး သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြန်တယ်။

“မေကတော့ ကိုသက်ကို ချစ်နေတုန်းပဲသိလား၊ ပြန်ဆိုလည်း ပြန်ပါ့ မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောစရာလည်း ရှိလို့ မေ လာခဲ့တာပါ။ ကိုသက် တုန်လှုပ် မှာ မဟုတ်တာ သိပေမဲ့ သိခွင့်ရှိတယ် ထင်လို့ ပါ”

“ပြော”

မေက မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ကိုသက်ရဲ့ အဖေ ဦးဘမောင် မနေ့ကပဲ ဆုံးသွားပြီတဲ့ ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက်တော့ သူအံ့သြသွားရတယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို မှုန်ကု

တံပစ်လိုက်တယ်။ တစ်နေ့ ဒီသတင်းရောက်လာမယ်လို့ ကြိုတွက်ခဲ့ပြီး သား။

“ဒါပဲလား”

မေက ထွက်မသွားသေးဘဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ . . .

“အဖေအရင်းတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက်ထိ အာဃာတ မကြီးပါနဲ့ လားကွယ်၊ ခွင့်လွှတ်စိတ်မွေးပြီး အသုဘကိုတော့ သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ပါလို့ မေ တောင်းပန်ပါတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မေမေ ပုသိမ်ကို အလည်သွားရင်းကြားလို့ မေ့ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ ကိုသက်ကို မပြောရဲကြဘူး ဖြစ်နေကြတယ်တဲ့ လေ”

“သွားတာ မသွားတာ ငါ့ကိစ္စ လာပြောတာ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကဲကဲ . . . ကြွကြွ”

သူတံခါးဆွဲဖွင့်တော့ မေ စိတ်မကောင်းစွာ ပြန်သွားရှာပါတယ်။ တံခါးပိတ်ပြီး စိတ်မောလူမော ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။ သူ့ဘဝမှာ အမုန်းဆုံးလူတစ်ယောက်ရှိနေတာ သူမေ့ထားနိုင်ခဲ့တာ သူ့ဖာသာ အံ့ဩမိသေး၊ ကျေနပ်မိသေးရဲ့ ၊ ခုတော့ သူအမုန်းဆုံးလူဆိုတဲ့ သူ့အဖေ ဆုံးပြီတဲ့ လေ။ အရက်နာကျပြီး သေတာကလွဲလို့ မဖြစ်နိုင်၊ သူ့ရင်ထဲ လေးလံနေသလို ရှိနေပေမဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတာ မဟုတ်တာ ကတော့ သေချာတယ်။ ဝမ်းနည်းစရာမကောင်းလောက်အောင်လည်း အဖေက သူ့အပေါ်မှာ မကောင်းခဲ့၊ ဖခင်ဝတ္တရား မကျေရုံမဟုတ်၊ အနိုင်ကျင့်နှိပ်စက် ရက်စက်ခဲ့ပုံက ပြန်တွေ့မိတိုင်း သူ သွေးပျက်ရစမြဲ၊ ဆိုရရင် အဖေဟာ သူ့ဘဝအတွက် အနီးကပ်ဆုံးနဲ့ အကြီးမားဆုံးရန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လားလေ။

တစ်ဦးတည်းသောသားအဖြစ်နဲ့ သက်ဦးမောင်ရဲ့ ဘဝအစပိုင်းဟာ အထီးကျန်ဆန်ဆန် ဖြတ်သန်းခဲ့ရခြင်းက ခြောက်သွေ့အက်ကွဲနေခဲ့တဲ့ မြေအက်ကြောင်းတစ်ခုလိုပါပဲ။ အတွင်းပိုင်းဒဏ်ရာကို ခန့်မှန်းရခက်သလို အပေါ်ယံမြင်ကွင်းကလည်း မလှပခဲ့ပါဘူး။ အဖေမိဘတွေက ချမ်းသာကြွယ်ဝကြပြီး မြေးနဲ့ ချွေးမကို အသနားပိုစောင့်ရှောင်ခြင်းသာ မရနိုင်ခဲ့ရင် သက်ဦးမောင်ရဲ့ အရွယ်ရောက်မှုဟာ ကြီးမားလှတဲ့ ရုပ်ပိုင်းစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အန္တရာယ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေခဲ့မှာ မလွဲ။

ဧရာဝတီတိုင်းရဲ့ မြို့တော် ပုသိမ်၊ ငဝန်မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် မျက်စိတဆုံး စပါးကွင်းတွေ ပိုင်ဆိုင်ရုံသာမက အဘိုးအဘွားတို့ မှာ ဆန်စက်တွေ၊ စပါးအဝယ်ဒိုင်နဲ့ ဆန်ပွဲရုံတွေ မြောက်မြားစွာ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ အလှူရေစက် လက်နဲ့ မကွာသလို လူတန်းစားမရွေးကို တစ်တန်းတည်းထားဆက်ဆံမှု၊ အပေးအကမ်း ရက်ရောမှုတွေကြောင့် မြို့မျက်နှာပုံး အဖြစ်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ နေကြတဲ့ အထဲက အဖေဖြစ်သူကတော့ ထူးဆန်းစွာပဲ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေခဲ့တာကိုတော့ လူတိုင်းက မယုံနိုင်ကြပါ။

အဖေဖြစ်သူ ဗီဘော့လို့ဆိုရသလဲ သူညဏ်မမှီခဲ့။ သူ လူမှန်းသိတဲ့ အချိန်မှာ တော့ အဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိနားလည်ခဲ့ရသမျှကတော့ တစ်ခုမှ အကောင်းမရှိခဲ့တာ အမှန်။ အမေ ညိုချောနဲ့ သူကိုယ်တိုင်ဟာလည်း အဖေ အနိုင်ကျင့်နှိပ်စက်စရာ အရပ်တွေဘဝနဲ့ ဝဋ်ကြီးခဲ့ကြရသူတွေပါ။ သက်ဦးမောင် မူလတန်း စတက်ချိန်ကတည်းက အမေဟာ နေ့စဉ် မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်၊ လင်ဆိုးမယား တဖားဖားဘဝနဲ့ ရပ်ကော စိတ်ပါ ယိုယွင်းနေခဲ့ပါပြီ။ ငွေရေးကြေးရေးသာ မပူပင်ရပေမဲ့ အဖေလုပ်သမျှ မကောင်းမှု မိန်းမ၊ အရက်၊ လောင်းကစားအစုံကို ရဲတိုက်ကြီးလို ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးထဲမှာ အဖေ ဦးစီးဦးဆောင်ပြုကာ ထင်တိုင်းကြုံမှုတွေကြောင့် အမေဟာ အိမ်စေကျွန်သာသာဘဝ

မှာ နေသားကျနေခဲ့ပါပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော့ အဖေဟာ သူဌေးသား အလှူအတန်း ရက်ရောသူ စေတနာရှင်ကြီးပေါ့။

အဘိုးနဲ့ အဘွားက ဆန်စက်မန်နေဂျာဖြစ်သူရဲ့ သမီး လိမ္မာရေးခြား ရှိသူ အမေနဲ့ ပေးစားပြီး သားဖြစ်သူ ခြေလှမ်းတွေ ထိန်းနိုင်ဖို့ မျှော်လင့် ခဲ့ကြပေမဲ့ ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။ အဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း အမေ ကို သဘောကျခဲ့တယ်လို့ အမေက စိတ်လိုလက်ရရှိတဲ့ အခါ ပြောပြတာ သူနားထောင်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ အိမ်ထောင်မကျခင်က အမေက ရိုးသားလှ တဲ့ အလုပ်သမား ခေါင်း ကိုမြင့်သူဆိုသူနဲ့ ရည်ငံနေခဲ့တာပါ။ ဒါကိုသိတဲ့ အဖေက ကိုမြင့်သူကို ဆန်အိတ်တွေ ခိုးမှုနဲ့ စွပ်စွဲပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့ တယ်။ သိပ်မကြာခင် အမေ အဖေ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်။ အမေ့ရဲ့ အ ဖေကတော့ အလုပ်ကထွက်ပြီး ငပုတောကို အပြီးပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ကွယ်လွန်သွားတော့ အသုဘအတွက် ငပုတောကို အသွား အမေက သူ့ကို ခေါ်ခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိပါသေးတယ်။ ရေလမ်းခရီးမို့ နောက် ပိုင်း မသွားဖြစ်။ အမေ့ဘက်က ဆွေမျိုးတွေ ရှိပေမဲ့ အဆက်အသွယ် ပြ တ်ခဲ့ကြရတယ်။ အမေ့ရဲ့ အမေကိုတော့ စောစောစီးစီးကတည်းက ကွ ယ်လွန်ခဲ့တာမို့ သူ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ကံဆိုးသူ အမေဟာလည်း ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်ပါပဲ။

အမေရော သူပါ ပိုပြီးကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့ရတာကတော့ အမေ့သူ့ကို လမစေ့ဘဲ ခပ်စောစော မွေးခဲ့ခြင်းပါပဲ။ မီးတွင်းထဲမှာ ပဲ ဒေါသ သံသ ယကြီးလှတဲ့ အဖေ့ရဲ့ ရိုက်နှက်ခြင်းကို အမေ ခံခဲ့ရရှာပါတယ်။ အလုပ်များ လှတဲ့ အဘိုးနဲ့ အဘွားက တော်ရုံကိစ္စကို ချက်ချင်း မသိခဲ့ကြ ရ။ အလုပ်သမားတွေမှာ လည်း နီးရာဓား ကြောက်ကြရတာဆိုတော့ အ ချိန်လွန်ပြီးမှ သာ သိကြရတော့တာပါ။ အမေ့ကို အသနားပို နှစ်သိမ့် အားပေးခဲ့ကြပေမဲ့ အမေကတော့ လင်ကုန်ရှုံးလို့ တစ်သက်တာမှောက်

ခဲ့ရပါပြီ။

အဘိုး အဘွားတို့ တိုက်နဲ့ နှစ်ခေါ်သာသာဝေးတဲ့ တိုက်ကြီးထဲမှာ ပဲ အမေဟာ အိမ်ဖော်မကလေးနဲ့ အတူ အဖေ့ရဲ့ ဆိုးမျိုးမှန်သမျှ အကုန်လုပ်ပေးရင်း အချိန်ကုန်နေခဲ့ရတော့တာပါ။ ကျောင်းသွားတဲ့ အချိန်မှာ သက်ဦးမောင် ပျော်ပေမဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်တော့ သောက်စားလောင်းကစားဝိုင်းတွေနဲ့ မို့ သူ အနေကျဦးကျပ်ခဲ့ရတယ်။ တချို့ အခန်းတွေဆိုရင် သူမဝင်ရဲခဲ့တဲ့ အထိ အိမ်ကြီးထဲမှာ လူဆိုးတွေတင်မက တစ္ဆေသူရဲတွေနဲ့ ပြည့်နေသခဲ့သလိုမျိုးထိ သူခံစားခဲ့ရတာပါ။ အဖေက သူ့ကို သားအဖြစ် အသိအမှတ် မပြုတော့ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံခြင်းလည်း မရှိခဲ့တဲ့ အပြင် အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်တာက နေ့စဉ် ဆိုသလိုပါ။ ဒါကြောင့် အဖေ့ကိုဆို ကြောက်လွန်းလို့ သူဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ရှောင်လွဲနေခဲ့တာချည်း။ အဖေဟာ သူ့အတွက် ရွှေတောင်ကြီးပမာ ဖြစ်ရမယ့်အစား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဘီဘူးသဘက် ဒါမှ မဟုတ် မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာကောင်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့ရပြီလေ။

“အမေ ချော်လဲတာပါကွယ်”

“လိမ့်ကျလို့ ခိုက်မိတာပါ သားရယ်”

ဆိုတာတွေက အမေ့မျက်နှာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဒဏ်ရာတွေ တွေ့ရတိုင်း သူက မေးတဲ့ အခါ ဖြေတတ်တဲ့ အမေ့ဆင်ခြင်တွေပါ။ အဖေပေးတဲ့ ဝေဒနာ၊ နှိပ်စက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေဆိုတာ သိလာရတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဘယ်လောက်ပဲ သွေးထွက်သံယိုဒဏ်ရာတွေ တွေ့မြင်ရပါစေ အမေ့ကို သူ မမေးရက်တော့ပါ။ လိမ်ညာအဖြေပေးရတဲ့ အမေ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက် နာကျင်လိုက်မလဲလို့ သူ သနားတတ်ခဲ့ပြီလေ။

“နင့်သားကို မြင်တိုင်း နင့်ကို ငါသတ်ချင်တယ်၊ အေး . . . မသေမချ

င်း ညှင်းဆဲပြီးသတ်မယ် သိလား မိညို”

မူးလာတိုင်း အမြဲပြောတဲ့ စကား။ အစပိုင်းကတည်းက အမေကျိန်ဆိုပြီး မဟုတ်ကြောင်း ဘယ်လိုပဲ ငြင်းခဲ့ ငြင်းခဲ့ အဖေက လက်မခံ၊ တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်နဲ့ နှိပ်စက်လေတိုင်း အမေ့ခမျာ ငိုရင်း အံကျိတ်ရုံက လွဲလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ရှာ။

“ရှိသမျှ ဝဋ်ကြွေး ဒီဘဝနဲ့ ပဲ အကျေဆပ်လိုက်ပါတော့မယ်”

အမေဟာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်တယ်မရှိ။ အိမ်ကိုလာကြတဲ့ လူကြီးလူကောင်း အမည်ခံ အဖေ့ရဲ့ ဧည့်သည် တွေကလည်း အမေ့ကို ဆိုရင် မလေးစားကြပါ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးအထိ အဖေ့ကို ကြောက်တာကလွဲလို့ မမုန်းတီးခဲ့သေး။ သူ့အရှက်သိက္ခာ ကိုယ်ကျင့်တရားကို လူပုံအလည်မှာ ရက်ရက်စက်စက် စွပ်စွဲပုတ်ခတ် စော်ကားခြင်း ခံခဲ့ရတဲ့ နေ့အထိ ဆိုပါတော့။

*

အလယ်တန်းတက်တဲ့ အရွယ်ရောက်လာတော့ သူ့ရုပ်ရည်က အဖေဘက်ကို နွယ်လာခဲ့တာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာရပေမဲ့ အဖေကတော့ မျက်ကန်းသံသယကို မစွန့်လွှတ်ခဲ့ပါ။ အဖေနှိပ်စက်လေ အဘိုးအဘွားတွေက အမေ့ကို ပိုချော့နှစ်သိမ့်လေ မြေးဖြစ်သူကို ပိုပြီးအလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်လေပါပဲ။ အဘိုးက မြေးဖြစ်သူကို ယောက်ျားပီသအောင် အားကစားလိုက်စားတတ်အောင်၊ ပညာထူးချွန်အောင် ကြိုးစားဖို့ အမြဲပဲ အားပေးခဲ့တာပါ။ သားဖြစ်သူ ဘမောင် မိုက်လေဆိုးလေသမျှ၊ မြေးဖြစ်သူကိုတော့ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာက သူငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့တာမို့ အဘိုးအဘွားရှိရာ မကြာခဏ သွားနေတတ်စမြဲ။

လင်ဆိုးအတွက် အရပ်တစ်ရပ် ဖြစ်နေရှာတဲ့ အမေဟာ သူ့ကိုတော့ အတိုင်းထက်အလွန် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ ပြုစုခဲ့သူပါ။ အမေ့ကိုလည်း သူပစ်မထားရက်ပါ။ အဘိုးအဘွားတွေက အတူပေါင်းနေကြဖို့ အဖေ့ကို နားချပေမဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထင်သလိုနေချင်တဲ့ အဖေကတော့ အမြဲ ခေါင်းခါခဲ့တာချည်းပါ။ အဘိုး အဘွားနဲ့ လုံးလုံးလျားလျားနေဖို့ ဖြစ်လာချိန်မှာ တော့ အဖေ့ကိုလည်း သူ ခါးခါးသီးသီး ရွံရှာစက်ဆုတ်မုန်းတီးနေခဲ့ပြီလေ။ အဲဒီနေ့ကို သူတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ မေ့ဖျောက်လို့ မရနိုင်တော့ပါ။ နုနယ်လွန်းလှတဲ့ နှလုံးသားမှာ စိုက်ဝင်သွားတဲ့ ဆူးညောင့်ဆိုတာ ထွင်းယူရ ခက်ခဲလှသလို၊ ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်သွားရင်တောင်မှ အမာရွတ် ဆိုတာကတော့ သေရာပါ ဝေဒနာဆိုးတစ်ခုပါပဲ။

*

“ကြည့်စမ်း... ရော့ ဒါ မင်းအတွက် ငါ့ဖဲဝိုင်းက နိုင်လာခဲ့တာ”

ဂ-တန်းနှစ်တက်စ သောကြာနေ့တစ်ရက် တစ်ပတ်စာအိမ်စာတွေ ကုန်းလုပ်နေတုန်း သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ အပြုံးစစနဲ့ အဖေ့ကို သူအံ့ဩစွာ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ရင်ထဲမှာ လည်း မသိမသာ ဝမ်းသာပီတိက လှိုက်ခနဲ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း မီးဖိုချောင်မှာ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ အမေ့ကတော့ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေလေရဲ့ ။ အဖေ ယူလာတာက ချစ်စရာ မောင်ဗမာစက်ဘီးကလေး။ ကလေးပီပီ သူ ဝမ်းသာအားရ ထသွားလိုက်ပြီး စက်ဘီးကလေးကို ပွတ်သပ်ကြည့်နေမိတယ်။ အိပ်မက် မက်နေတာလား ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ မယုံရဲ ယုံရဲ။

“ဒါ... ဒါ တကယ် ... တကယ် ကျွန်တော့်အတွက်လား အဖေ ဟင်...”

သူ့အသံက ထိန်းမရအောင် တုန်ခါနေတယ်။ တစ်လောကပဲ အဘိုး

နဲ့ အဘွားက ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် စီးရအောင် စက်ဘီး ဝယ်ပေးမယ် ပြောနေခဲ့သေးတာ သတိရလိုက်သေး။

“အေးပေါ့... စီးကြည့်လေ မင်းစီးတတ်တာ ငါ သိပါတယ်ကွ”

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့၊ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ခြံရှေ့မြက်ခင်းထဲမှာ လှည့်ပတ်စီးနေရင်း ပါးစပ်ကလည်း တဟေးဟေး အော်နေမိတော့တယ်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ကြည်လင်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကိုလည်း အမေ့မျက်နှာမှာ သူတွေ့လိုက်ရတော့ အဲဒီနေ့က သူ့ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ ဘာလဲလို့ သိလိုက်ရတဲ့ နေ့လို့ ဆိုရင် မမှားဘူး။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်လုံးလုံး သူအားပါးတရကြီး ပျော်ပစ်လိုက်မိတယ်။ စက်ဘီးကလေးစီးပြီး အဘိုးအဘွားတို့ ရှိရာသွားတော့ အံ့သြကြလို့ ။

“ဟာ အဘိုးက နောက်တစ်ပတ် ကျောင်းတက်အမီ ဝယ်ပေးမလို့ ပေါ့ကွ ငါ့မြေးရ၊ မင်းအဖေက ဦးသွားပြီကိုး၊ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး သိကြားမင်းများ တရားဆင်းဟောခဲ့သလားပဲဟေ”

အဘိုးရဲ့ စကားကို အဘွားဖြစ်သူကပါ တဟဲဟဲ ရယ်မောလို့ သဘောကျမဆုံး၊ အဘွားက အမေ ဒေါ်ညိုချောရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသား သန့်ရှင်းမှုကို မိန်းမချင်း နားလည်ယုံကြည်ခဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့် လည်း သမီးရင်းနဲ့ မခြား ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ အဖေက တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ သက်ဦးမောင်ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ စိုးရိမ်စရာ မရှိနိုင်တာကို ထည့်တွက်ပြီး အမေဟာ အရာရာကို အံ့ကြိတ်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရှာဟန်တူပါတယ်။

★

တနင်္လာနေ့ . . . ။

အဲဒီ တနင်္လာနေ့ကို သူတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ ရမယ် မထင်။

ကျောင်းသွားဖို့ အတွက် ဒီနေ့လောက် ပျော်ရွှင်တက်ကြွမှုမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်စဖူး။ တစ်မနက်ခင်းလုံး စိတ်ရောလူပါ လန်းဆန်းနေပုံကို ကြည့်ရင်း အမေက တပြုံးပြုံး၊ လူပျိုပေါက်အရွယ်မှာ ပိုမိုချောမောလာတဲ့ သူ့ကို အဖေကိုယ်တိုင် တစ်ခါတစ်လေ ငေးစိုက်ကြည့်နေတတ်ခဲ့ပြီ။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် အမေက ညှိချော ချောသလို၊ အဖေရဲ့ ဥပမိက မခေပါ။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ ခန့်ညားတဲ့ ဥပမိရုပ်ရှိသူပါ။ ဒါကြောင့် လည်း မိန်းမပွေရာမှာ ပိုမိုထိရောက်ခဲ့ဟန်တူပါတယ်။ အမြဲလိုလို မှုန်တေတေနေသူ ဖြစ်လေတော့ ဥပမိက မခန့်ညားဘဲ ကြောက်စရာပုံ ပေါ်လွင်နေခဲ့ခြင်းသာ။

ငဝန်မြစ်ရိုး ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း စက်ဘီးကလေးကို ခပ်သွက်သွက်နင်း၊ လေကလေးတချွန်ချွန်လုပ်ရင်း ဟိုဒီငေးလို့ မြစ်ထဲမှာ ရန်ကုန်-ပုသိမ် သင်္ဘောကြီးဆိုက်ကပ်ထားသလို ဈေးမော်တော်၊ စက်တပ်လှေ၊ လက်လှော်သမ္ဗန်တွေ အစီအရီ၊ ကုန်တင်ကုန်ချတွေ အလုပ်သမားတွေနဲ့ စည်ကားလို့ ၊ အဲဒီအချိန်က ပုသိမ်ရန်ကုန်က ရေလမ်းကိုသာ အားကိုးနေရချိန်ပါ။

ကန္တာလမ်းကနေ အရှေ့ဘက်ချိုး ရွှေမုဋ္ဌောတောင်ဘက်မုခ်အတိုင်း စီးလာခဲ့တယ်။ အထက(၁)ကို သွားဖို့ ရာ တမင်လှည့်ပိတ်ပြီး စီးနေမိခြင်းပါ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ လေထဲမှာ ပျံဝဲနေရသလိုပဲ ခံစားနေရပါရဲ့ ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း အဖေကို ကျေးဇူးတင်ပြီး ချစ်ခင်စိတ်ကလေးက မသိမသာ ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါပြီ။ နှစ်ရက်လုံးလုံး အားရပါးရ ပျော်ခဲ့ရတဲ့ အပျော်တွေရဲ့ နောက်မှာ သွေးပျက်ချောက်ချားစရာ ပြဿနာကြီး ကပ်ပါလာတယ် ဆိုတာတော့ သူ ဘယ်လိုမှန်းဆနိုင်ခဲ့ပါ့မလဲလေ။

ကျောင်းမတက်ခင် မုန့်စားတန်းကနေ ပြန်အလာ သူ့ဘီးကလေးကို တစ်တန်းတည်းသား နိုင်ဝင်းက ဆွဲထုတ်နေတာ မြင်လိုက်ရတော့ အတော့်ကို အံ့သြသွားရတယ်။ စိတ်လည်း တိုသွားမိတယ်။

“ဟေ့ကောင် နိုင်ဝင်း၊ အဲဒါ ငါ့ဘီး ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ စီးချင်ရင် ကျောင်းဆင်းချိန်စီးလေ ခုက ကျောင်းတက်တော့မှာ ကွ”

နိုင်ဝင်းက ပင်ကိုစရိုက် ကြမ်းတမ်းသူမို့ သူနဲ့ မပေါင်းမိပါ။ သူ့ကို မဲတဲ့တဲ့ အပြုံးရွဲ့ရွဲ့နဲ့ ကြည့်ရင်း။

“ဒါလား မင်းဘီး၊ ငါ့ဟာကွ ကြာသာပတေးနေ့ကမှ ငါ့အဖေက ဝယ်ပေးထားတာ၊ သောကြာနေ့က ဘုံဆိုင်ရှေ့မှာ ခဏရပ်ထားတုန်း ပျောက်သွားတာ လက်စသတ်တော့ ငါ့ဘီးကို ခိုးတာ မင်းကိုး”

“ဘာကွ”

ရုတ်တရက် ဒေါသတွေနဲ့ ဆူဝေသွားပြီး နိုင်ဝင်းလက်ထဲက စက်ဘီးကို အတင်းဆွဲလုယူနေမိတယ်။ နိုင်ဝင်းကလည်း မလွှတ်ပေး။

“ငါ့အဖေက သောကြာနေ့က ပေးထားတာကွ မင်းဘီးနဲ့ တူလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

တကယ်တော့ အဲဒီကာလက စက်ဘီးတောင် များများ စားစား မရှိသေးတဲ့ ကာလ။ တွန်းရင်း ထိုးရင်း လုရင်း ကလေးနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြတုန်းမှာ ပဲ လူကြီးတစ်ယောက်က သက်ဦးမောင်ရဲ့ နောက်ကနေ အင်္ကျီကော်လံစ လှမ်းဆွဲတာကို ခံလိုက်ရပါတော့တယ်။

“မင်း ဦးအေးမောင် ဒေါ်နန်းမြတို့ ရဲ့ မြေးမဟုတ်လား”

“ဗျာ...ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဦးဘမောင်ရဲ့ သားပါ”

လူကြီးက နိုင်ဝင်းရဲ့ အဖေ ဦးဘဝင်းပါ။ ဦးဘဝင်းက နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ပခုံးကတိုင်ပြီး...

“လာကြ ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့ ရုံးခန်းကို သွားကြမယ်”

ချွေးတွေ စိုရွဲနေတဲ့ ကြား ဇေဝဇေဝါစိတ်တွေနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့ ရုံးခန်းကို ရောက်တော့ သူ့ရဲ့ ပင်ကို သိမ်ငယ်စိတ်က ပိုလို့ ကျုံ့ဝင်သွားရသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူမှားတယ်လို့ တော့ ဘယ်လိုမှ မယူဆနိုင်သေး။ တစ်ခုခု လွဲနေပြီဆိုတာတော့ သိနေပါပြီ။ ဦးဘဝင်းက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ ဆရာကြီးက မယုံကြည်နိုင် ဖြစ်နေပါသေးတယ်။ တပည့်ကလေးတစ်ယောက်ကို ဦးဘမောင်ကို သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်တော့ သူ စိတ်အားတက်သွားရတယ်။ အဖေလာရင် ကိစ္စပြတ်ပြီလေ။ တမင်တကာ လွဲချော်မှု ဆိုတာကိုတော့ သူဘယ်လိုမှ မယူဆနိုင်သေးပါဘူး။

သူ့ရဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမလည်း ရောက်လာတော့ သူခေါင်းငုံ့နေမိတယ်။ နံရံပေါ်က နာရီလက်တံ အသံနဲ့ အပြိုင် သူ့ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ သူ့ရဲ့ ရိုးသားမှုကို ဆရာမက ဆရာကြီးထံမှာ အာမခံပေးတော့ အားရှိလိုက်ရတာပါ။

“စာလည်း တော်ပါတယ်၊ အားကစားထူးချွန်တာလည်း ဆရာကြီးအသိပါ။ စောစောကပဲ သူ့အဖေ ပေးတာလို့ ကျွန်မကို ပြောနေခဲ့ပါသေးတယ် ဟုတ်တယ်နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်တော့ ဆရာကြီးကလည်း တစ်ခုခုကို စဉ်းစားသလိုလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ပါ။

“ဟော ဦးဘမောင် ကြွပါ...ကြွပါ”

အဖေ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာတော့ သူ့အားရှိသွားရတယ်။ အားကိုးတကြီးလည်း မော့ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ အဖေကတော့ မကျေနပ်သလို မှုန်ကုတ်လို့ ပါပဲ။ ဆရာကြီးက

“ပြောရမှာ တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီမှာ စက်ဘီးက ပြဿနာဖြစ်နေတယ်”

အဖေက လူတိုင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ ...

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ကြပါနဲ့ ၊ ကျုပ်သားကို ကျုပ် ဆုံးမပါ့မယ်”

သူ့ရင်ဟာ ထိတ်လန့်စွာ တုန်လှုပ်သွားရတယ်။ ဦးဘဝင်းက လေသံမှန်နဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားသား ဒီနေ့ စီးနေတဲ့ ဘီးက ကျုပ်သားဟာ ဖြစ်နေတယ်လေ၊ အဲဒါ ...”

ဦးဘဝင်းစကားမဆုံးခင် ဆရာမက လိုရင်းစကားနဲ့ ဝင်ထောက်တယ်။ အဖေ့ကိုလည်း မယုံသလို အကြည့်နဲ့ ဆရာမက ကြည့်နေခဲ့တာပါ။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဘမောင် သက်ဦးမောင်ကို ရှင် ပေးထားတာလို့ သိရပါတယ်”

အဖေ့မျက်နှာဟာ တစ်မုဟုတ်ချင်း နီရဲသွားပြီး သူ့ကို စားမတတ်ဝါးမတတ် မျက်လုံးနီနီကြီးတွေနဲ့ အနားကို ကပ်လာပါတော့တယ်။

“မင်းက ဒီလိုပဲ ပြောသလား... ဒါဆို ဒီကောင် သူခိုး... ဟင် လူလိမ့်ပဲ”

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူလည်း

ရုံးခန်းကြီး ချာချာလည်သွားသလို မူးနောက်သွားရပါတယ်။ သူ့ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ပါ။ ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ ကြားက လိုရင်းကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်မိတယ်။

“အ . . .အဖေပဲ သားကိုပေးခဲ့တာလေ၊ ဖဲဝိုင်းက နိုင်ခဲ့တာဆို”

“ဖြောင်း”

“အား”

အားနဲ့ လွဲရိုက်လိုက်တာကြောင့် ထိုင်ခုံပေါ်ကနေ သူလဲကျသွားရတယ်။ ဆရာမက သူ့နား ပြေးလာသလို ဆရာကြီးကလည်း အဖေ့ကို ဝင်ဆွဲပါတယ်။

“ရှင် ကလေးကို ဒီလောက်ထိ ဆက်ဆံစရာ မလိုပါဘူး”

သူ့နှုတ်ခမ်းစမှာ သွေးစို့လို့ ပါ။ ရှက်စိတ် ဒေါသစိတ် မုန်းတီးစိတ်တွေနဲ့ အဖေ့ကို သူကြည့်တော့ အဖေက ခြေထောက်နဲ့ ပိတ်ကန်တယ်လေ။

“မင်းက ငါ့ကို သိက္ခာချတယ်ဟုတ်လား . . . သူ့ခိုး လူလိမ်၊ နိုင်ဝင်းတို့ သားအဖကို အခု တောင်းပန်လိုက်စမ်း၊ မတောင်းပန်ရင် ငါ သတ်မယ်၊ သတ်မယ်”

ဒါကိုတော့ သူ မလုပ်နိုင်၊ အဖေ့ကို စက်ဆုတ်စွာကြည့်ရင်း အော်ပြောလိုက်တယ်။

“မတောင်းပန်ဘူး၊ အဖေပဲ ပေးခဲ့တာ ပေးခဲ့တာ”

ရုံးခန်းဝမှာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းလို့ ၊ သူငိုမိတယ်၊ မျက်ရည်နဲ့ သွေးတွေရောကုန်ပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲ ဝင်ကုန်ကြတယ်။ ရက်စက်

ကြမ်းကြုတ်လှတဲ့ အဖေကတော့ ဆွဲထားတဲ့ ကြားက သူ့ကို အချက်ပေါင်းများစွာကန်မိအောင်ကန်တော့ ကာကွယ်ပေးတဲ့ ဆရာမကိုပါ ထိမိကုန်ပါတယ်။ နာကျင်ခြင်း၊ မောပန်းခြင်း၊ ရှက်ခြင်းတွေနဲ့ ဒီနေရာကနေ သူထွက်ပြေးချင်လှပြီ။ နားထဲက လေတွေ တဟူးဟူး ထွက်နေကြသလို သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခံစားမှုမျိုးစုံနဲ့ တုန်ယင်နေလေရဲ့ ။ ဆရာမမမျှသူ့ကိုဖက်ရင်း မျက်ရည်ကလေးစမ်းစမ်းနဲ့ ပြောရှာတယ်။

“သားကို ဆရာမတို့ ယုံပါတယ် သားရယ် လောလောဆယ် ပြီးသွားအောင် တောင်းပန်လိုက် တောင်းပန်လိုက်ပါကွယ်နော်”

မျက်ရည်တွေကြားက အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်လိုက်ပြီး ဦးဘဝင်းနဲ့ နိုင်းဝင်းတို့ ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အသံတွေက အက်ကွဲတုန်ခါလို့ နေရင်း . .

.

“ကျ . . .ကျွန်တော် . . . တောင်းပန်ပါတယ် . . .ခင်ဗျာ”

ဆရာကြီးကတော့ ဘာကိုသဘောမကျတယ်မသိ ခေါင်းရမ်းလို့ ပါ။ ဆရာမက လက်ဟန်ပြလိုက်လို့ ကျောင်းသားတွေ စာသင်ခန်းထဲ ကိုယ်စီဝင်သွားကြတော့ သူထရပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ နားရင်းအရိုက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာ၊ အကန်ခံရတဲ့ ဝေဒနာထက် ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲက နာကျင်မှုက ပိုလို့ ပြင်းထန်လွန်းပါတယ်။

“မင်းအမေနဲ့ အဘိုးအဘွားတွေကိုပြောရင် ဒီနေ့ မင်းကို အသေသတ်မယ်”

အဖေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် မျက်ရည်တွေ၊ သွေးတွေ တံတွေးတွေကို ထို့ခနဲထွေးထုတ်ပြီး ရုံးခန်းထဲကနေ တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့မိတော့တယ်။ ငဝန်မြစ်ဘေးခနိတောစပ်ကို ဘယ်လိုရောက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာတောင် မသိနိုင်ခဲ့။ ရေထဲဆင်းသေဖို့ စိတ်ကူးမိပေမဲ့ မလုပ်ရဲ၊ မသေ

ရဲ၊ မသေချင်သေး၊ သူ့ဘဝကို ဒီပုံစံနဲ့ အရှုံးမပေးချင်သေးပါ။ တနင့်တပိုး ခံစားရချက်ကြီးကိုတော့ အောင့်အည်းမထားနိုင်ဘဲ ရင်ပွင့်မတတ် အော် ဟစ်နေခဲ့မိတာ ငဝန်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ပဲ့တင်သံတွေထပ်လို့ ။

“အဖေ့ကို မုန်းတယ်... အဖေ့ကို မုန်းတယ် ... အဖေ့ကို မုန်းတယ်”

*

“နင် လူမှ ဟုတ်ရဲ့ လား ငဘမောင် ဒါ နင့်သား နင့်သား လူတိုင်းသိ ရက်နဲ့ နင်က ဘာလို့ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေရတာလဲဟဲ့၊ ညိုချော ဖြူစင် သန့်ရှင်းတာ ငါအသိဆုံးပါ။ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်နေတာက နင် နင့်ဒဏ်ကို သူတို့ သားအမိ ဘယ်လောက်ခံနေရသလဲဆိုတာ ပတ်ဝန်း ကျင်က သိတယ်ဟဲ့၊ ဒီလိုမျိုး လက်မခံနိုင်စရာ ပြဿနာဖြစ်လာရင် သ မီးနဲ့ ငါ့မြေးကို ငါတို့ ဆီ ခေါ်ထားမယ်၊ နင်တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်ပြားမှ လည်း မပေးဘူး နားလည်ရဲ့ လား”

ကျောကို တဘုံးဘုံးထုရင်း ဆူပူနေတဲ့ အဘွားကို အဖေကတော့ မူး မူးရူးရူးနဲ့ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့ဒဏ်ရာတွေကို ပြုစုရင်း အမေက တော့ တငိုထဲ ငိုနေခဲ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ စိတ်ဝေဒနာကြောင့် ရော အခြေအ နေ အရပ်ရပ်တွေပါ ထည့်တွက်ပြီး အဘိုးဖြစ်သူက အဘိုးရဲ့ ညီ ဦးထွေး မောင်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ပဲ ကျောင်းထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ တယ်။ ဦးထွေးမောင်က လူပျိုကြီး၊ ရန်ကုန် လမ်းမတော်မှာ ရှိတဲ့ အဘိုး အဘွားပိုင်တိုက်ကို စောင့်ရှောက်ရင်း တစ်ကိုတည်းနေနေသူပါ။ သူကို ယ်တိုင်ကလည်း ပုသိမ်မှာ မနေချင်တော့ပါ။ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုပဲ အမှားအယွင်း မရှိခဲ့ပါစေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မဆိုင်ချင်တော့ဘူး။ အ ထူးသဖြင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေနဲ့ ပြန်မဆုံရဲတော့ပါဘူး။ ဆရာကြီးရော သူ့အတန်းပိုင်ဆရာမပါ အိမ်ထိလိုက်လာခဲ့ကြပါသေးတ

ယ်။

“သား မမှားဘူးဆိုတာ အားလုံးက သိကြပါတယ် သားရယ်၊ ဆရာမ တို့ ကျောင်းကနေတော့ မထွက်လိုက်ပါနဲ့ နော်၊ သားလို စာတော်ပြီး အားကစားထူးချွန်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ဆရာမတို့ မဆုံးရှုံးချင် ပါဘူး။”

ကြက်တောင်ရိုက်နဲ့ ပြေးခုန်ပစ်မှာ ထူးချွန်ဆုတွေ ရဖူးတဲ့ သူ့ကို ဆ ရာကြီးကလည်း တားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ရန်ကုန်မှာ ပဲ ကျောင်းတက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချခဲ့တယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရဲ့ ကျောင်းပြောင်းထောက်ခံစာရပြီး နောက်ရက်မှာ ပဲ ရန်ကုန်ကိုသွားဖို့ အဘိုးကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးခဲ့တာပါ။ အဖေကတော့ အဲဒီရက်အတောအတွင်း အရက်လည်း မသောက်၊ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ ခဲ့တာတော့ ထူးဆန်းနေသလိုပါပဲ။

မှားသွားပြီဆိုပြီး နောင်တရနေသလားတော့မသိ၊ အဖေလို လူစား က နောင်တရတတ်တဲ့ အစားထဲကလား သူ မယုံကြည်ပါ။ အမေက တော့ မသွားခင်တစ်ည သူ့အနားက မခွာတမ်း လိုအပ်တာတွေကို လုပ် ကိုင်ပေးနေခဲ့ရှာပါတယ်။ အမေနဲ့ ခွဲရမှာ မို့ သူလည်း ကြေကွဲရတာအမှ န်ပါ။

“အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သားလေးရယ်”

ပြောပြီး သူ့ကိုဖက်ကာ အမေ ငိုရှာပါတယ်။

“တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး အမေရယ် . . . အမေ ဘာမှ လုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

သူ ဒီလိုပြောတော့ အမေ ပိုလို့ ငိုခဲ့ပါတော့တယ်။

“ဟုတ်တယ် သားပြောတာ မှန်တယ်၊ အမေ သားအတွက် လုပ်သင့်တာ ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ အမေကလည်း မားမားမတ်မတ် ရပ်မပေးတဲ့ နည်းနဲ့ သားကို နှိပ်စက်ခဲ့တာပါပဲ သားရယ်. . . အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ပြောပြီး အမေငိုတော့ သူလည်း အမေ့ကိုဖက်ကာ ငိုခဲ့ရတာပါပဲ။

“အဖေ့ကိုတော့ မမုန်းနဲ့ ၊ အာဃာတမထားလိုက်ပါနဲ့ နော်၊ သားငရဲကြီးလိမ့်မယ်၊ တစ်နေ့တော့ သားကို သူ ချစ်လာမှာ ပါ”

ဒီစကားကိုတော့ ခုချိန်ထိ သူလက်မခံနိုင်ခဲ့တော့ပါ။ အဲဒီအချိန်က တည်းက သူနဲ့ အဖေဟာ ကမ္ဘာခြားခဲ့ကြတော့တာပါပဲ။ နောက်ပိုင်း ပုသိမ်ကို ခဏခဏ ပြန်ဖြစ်ပေမဲ့ အဖေနဲ့ တော့ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်တော့ပါ။

ရန်ကုန်သွားဖို့ သင်္ဘောကြီးကမ်းကွာတော့ သူ့ရင်မှာ ဝေဒနာနှစ်ခုက ဆန့်ကျင်ဘက်၊ တစ်ခုက လွတ်လပ်ခြင်းအရသာ၊ တစ်ခုက ဆုံးရှုံးမှုခွဲခွာမှုဒုက္ခ အမေ့ကို ခွဲခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာကတော့ အဆိုးဆုံးပေါ့။ အဲဒီနေ့က ဆွဲလိုက်တဲ့ သင်္ဘောဥဩသံဟာ သူ့အသည်းနှလုံးတွေကိုပါ ထိုးခဲ့ပြီး အော်ဟစ်နေသလိုပါပဲ။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ လမ်းမတော် အထက(၁) ယောက်ျားလေးကျောင်းမှာ တက်ရတယ်။ လူပျိုကြီး ဦးထွေးမောင်က ကျန်းမာရေးလိုက်စားဖို့ ၊ စာပေဖတ်ရှုဖို့ ကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ စိတ်ထားတွေ၊ သတ္တိတွေ၊ ကြံ့ခိုင်မှုတွေကို သူ့အသွေးအသားထဲ ရိုက်သွင်းပေးခဲ့တယ်။

“ကိုယ့်ကို အနိုင်ကျင့်သူကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီးအနိုင်မကျင့်လေနဲ့ ၊ မကောင်းတဲ့ စိတ်ထားကို ဘယ်တော့မှ မမွေးနဲ့ ၊ ငါသာဆိုရင် ဒီလိုစိတ်

မျိုး ဘယ်တော့မှ မမွေးဘူးလို့ သာ နှလုံးပိုက်ထားရမယ်ကွ။ အေး . . .
ငါ့တူ၊ မင်းအဖေ ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး ငါသာ အဖေနေရာရောက်ရင်
ဖအေဆိုးတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူးလို့ သာ ခံယူထားလို
က် သူများ နဲ့ မတူတဲ့ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ပီသစေရမယ်၊ ဖြစ်စေရ
မယ်လို့ ခုကတည်းက ရည်မှန်းထားလိုက်ပေတော့”

ဒီဩဝါဒကိုတော့ သူလေးစားယုံကြည်ခဲ့တာ ယနေ့အထိပါပဲ။ ဖခင်
ဘဝကိုတော့ သူ မရနိုင်ခဲ့သေးပါ။

“ငါဟာ ဇနီးမယားကို နှိပ်စက်တဲ့ ယောက်ျား၊ သားသမီးအပေါ် တာ
ဝန်မကျေ ရက်စက်တဲ့ ဖခင်တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး၊
ယောက်ျားကောင်း၊ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေရမယ်”

ဒီကြိုးဝါးသံကတော့ သူ့ရင်ထဲ အသည်းနှလုံးထဲမှာ အစဉ်အမြဲ ပဲ့တင်
ထပ်နေခဲ့တာပါ။

★